

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie skazanego R. G.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w dniu 22 października 2013 r.

zażalenia obrońcy skazanego na postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 5 września 2013 r. o odmowie przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 4 marca 2013 r.,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. i w zw. z art. 528 § 1 pkt 3 a contrario k.p.k.

p o s t a n o w i ł

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w S. odmówił przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 4 marca 2013 r., wskazując – w obszernym uzasadnieniu – po pierwsze, że skazany był obecny w czasie ogłoszenia wyroku sądu odwoławczego i został pouczone o sposobie i trybie skorzystania z kasacji, a pomimo tego, w określonym terminie nie złożył wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, a po drugie, iż obecny również wówczas obrońca z urzędu nie miał obowiązku podejmowania dalszych działań z uwagi na dyspozycję art. 84 § 2 k.p.k.

W zażaleniu obrońca skazanego zarzucił postanowieniu obrazę art. 126 § 1 k.p.k. polegającą na błędnym przyjęciu, że skazany z własnej winy uchybił

terminowi i wniósł o zmianę postanowienia poprzez przywrócenie skazanemu terminu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Nie można zgodzić się z autorem zażalenia, że Sąd Okręgowy naruszył normę zawartą w art. 126 § 1 k.p.k., jak też, na co wskazuje się z kolei w uzasadnieniu zażalenia, by niewłaściwie zinterpretował relację pomiędzy przepisami art. 84 § 1 i 2 k.p.k. W okolicznościach sprawy należy przyznać rację sądowi odwoławczemu co do tego, iż nie sposób twierdzić, aby uchybienie terminowi było niezależne od skazanego, skoro był on obecny w czasie ogłoszenia wyroku oraz został pouczony o trybie i sposobie wniesienia kasacji (k. 351). Przyczyną niezależną od skazanego w takim układzie procesowym byłaby tylko sytuacja, w której obrońca z urzędu złożyłby oświadczenie skazanemu, iż będzie w dalszym ciągu, pomimo braku obowiązku, podejmował na jego rzecz czynności procesowe zmierzające do wniesienia kasacji, co byłoby równoznaczne z wywołaniem przeświadczenia skazanego, iż zostanie złożony przez obrońcę wniosek o sporządzenie uzasadnienia. Tylko w takim stanie rzeczy można byłoby twierdzić, że skazany został niejako wprowadzony w błąd co do tego, iż będą na jego rzecz podejmowane czynności procesowe, a wówczas niezłożenie wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku przez skazanego byłoby niezależne od niego (niewątpliwie też groziło by odpowiedzialnością dyscyplinarną dla takiego adwokata). Analiza akt sprawy takich danych nie dostarcza, a zatem nie może być mowy o naruszeniu art. 126 § 1 k.p.k., jak też o wadliwym odczytaniu norm zawartych w art. 84 § 1 i 2 k.p.k. Konkludując, w sytuacji gdy skazany został pouczony o trybie i sposobie wniesienia kasacji i mając pełne uprawnienia do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, tego nie uczynił, to nie sposób przyjąć, aby to zaniechanie mogło stanowić „przyczynę od strony niezależną” w rozumieniu art. 126 § 1 k.p.k.

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.

